

Wie schrijft die blijft

Tekst: Dr Martine Schrage, huisarts in een groepspraktijk in Tilburg-Zuid

Het was de warmste één november sinds het begin van de metingen. De ochtend nog zacht genoeg om buiten te zitten. Ik zit beschut op mijn terrasje.

Karamel, de zwarte kat van de burens met het hippe fluoroze halsbandje, scherpt haar nagels aan de stam van het treurwilgje dat bijna alle blad verloren is. De bovenste takken van de struik eronder dragen schitterend geel-oranje blad, daaronder is het nog groen.

Dr Martine Schrage

De beukenhaag die dit binnentuintje afschermt tot een intiem hoekje verkleurt in een verticale verdeling: om en om een baan geel en groen.

Musjes kwetteren, bij elk windvlaagje dwarrelen er nieuwe smalle treurwilgblaadjes op het pas gemaaide gras en ik kijk uit over al deze herfstpracht met een dampende kop koffie in mijn handen. Het is zo mooi dat ik het wil opschrijven, bewaren, vasthouden. Aangespoord door wat ik zie en wat ik lees. Schoonheid inspireert, net als passie en volharding inspireren.

De passie die ik zag bij schrijfster Lara Taveirne onlangs bij 'Van Gils en gasten', een fijne televisieshow die ervan droomt de Belgische DWDD te worden. Lara heeft de debuutprijs 2015 gewonnen voor haar boek 'De kinderen van Calais'. Ze woont voor niks in een oud sober (dat is een understatement) sluiswachtershuisje met haar man en kinderen. Het huisje had vijf jaar leeg gestaan, was onderkomen en had geen stromend water. Toch werd ze er meteen verliefd op, en schreef een brief naar de eigenaar met de vraag of ze er mocht wonen. Dat mocht. Hij had slechts één voorwaarde: dat ze er gelukkig zou zijn. Dat was zijn huurprijs. Dit verzin ik niet, dit vertelde ze echt. En ook dat ze zo blij was dat ze echt schrijfster was geworden. Daarvan droomde ze als kind al, en nu zei de wereld haar met die debuutprijs: 'Ja, je bent echt schrijfster. 'Om de zoveel tijd, komt de huisbaas het haar weer eens vragen, of ze nog gelukkig is. En dat lukt Lara wonderwel goed, als ze maar mag blijven schrijven.

Ondertussen zet een merel op de dakrand bij de burens een nieuw lied in. Ik leg het tijdschrift neer waarin ik net een interview heb gelezen met schrijver Tommy Wieringa. Hij vertelt over zijn kippen: 'Als je gelukkig wil zijn, moet je kippen kopen. Zoals kippen eieren maken van al het afval dat je hen voert, zo komt een goed schrijver tot zijn werk. Uiteindelijk is het allemaal alchemie: van modder maak je goud.'

Zo kan alles een verhaal worden, en vormen deze verhalen onze levens. Vaak zie ik ook in mijn werk hoe het opschrijven van hun verhalen mensen kan helpen. Ik heb altijd een stapel schriftjes liggen in de kast in mijn spreekkamer, en geregeld geef ik een patiënt zo'n maagdelijk schriftje mee. Met een schrijfpdracht. Zo'n schrijfpdracht kan van alles zijn:

Een rustmomentje net voor het slapengaan bij een kind dat last heeft van nachtmerries en zo al schrijvend met papa of mama even de dag doorneemt. Een momentje om elke dag even bewust stil te staan bij wat er goed was die dag. Om te zien dat het echt niet alleen maar ellende is.

Of voor het eerst van je leven aan iemand het verhaal van een jeugdtrauma vertellen. Via zinnen op papier. Omdat het té moeilijk is om erover te praten, maar delen noodzakelijk is. Omdat je anders knapt.

Schrijven vertraagt ons denken, en ordent gedachten. Altijd weer verbaast het me hoe snel we tot de kern van het probleem door kunnen dringen als we samen bekijken wat er uiteindelijk op papier is gekomen. Een rechtstreeks inkijkje in de geest. Dat alleen helpt al enorm. Want vaak valt wat er aan de hand is niet echt op te lossen.

Wie schrijft die blijft.

Goud uit de modder, zegt Tommy

Wieringa

Eieren van afval

En goud in de grond van Broekhoven.

Het genot van dit herfstmomentje staat nu ook op papier. Daar kan ik de hele lange koude winter naar terug grijpen. Zo vaak ik maar wil.